

Tikai vienas lūgšanas attālumā

*Prodijs baidījās
atkal aizmigt. Ja nu
viņš redzēs vēl
vienu murgu?*

Lūsija Stīvensone
Baznīcas žurnāli

„Lūdz, tuvu Tēvs” (Bērnu dziesmu
grāmata, 6. lpp.).

Prodijs strauji piecēlās gultā sēdus.
Viņa sirds sitās ļoti ātri.

Viņš sēdēja tumsā, lietum pakšķinot pa jumtu. Caur logu varēja dzirdēt, kā no afrikāņu viēģes koka pil ūdens, un gaiss šķita smacīgi karsējošs. Prodijs dziļi ievilku elpu un centās atslābināties. Tas bija tikai sapnis.

Viņš izrāpās no gultas un ieskatījās vecāku istabā. Māmiņa un tētis mierīgi gulēja. Arī viņa mazā māsiņa Sēlija bija ieritinājusies gultiņā. Viss bija kārtībā. Viņa ģimene bija drošībā.

Prodijs atkal ierāpās gultiņā un centās aizmigt. Viņš grozījās un svaidījās, un tad atkal grozījās un svaidījās. Viņš zināja, ka viņa sapnis nav īstenība, taču tas bija tik biedējošs! Kaut arī viņš bija noguris, viņš baidījās atkal aizmigt. Ja nu viņš redzēs vēl vienu murgu?

Prodijs apgūlās uz muguras un palūkojās griestos. Viņš centās domāt par kaut ko priecīgu. „Kur gan Tu esi, mīlais Debess Tēvs? Vai gan Tu uzklausi, ko klusi lūdz Tev bērns?” Domājot par savas iemīlotās Sākumskolas dziesmas vārdiem, Prodiju ieskāva spējš siltuma vilnis. Māsa Kioska bija mācījusi, ka Debess Tēvs vienmēr par viņiem gādā. Viņi varēja lūgt Viņu jebkurā laikā un jebkurā vietā.

Prodijs zināja, kas jādara. Viņš izkāpa no gultiņas

un noietās ceļos lūgšanā.

„Mīlais Debess Tēvs,” viņš lūdza, „es tik tiešām esmu pārbijies. Lūdzu, pasargā manu ģimeni! Un, lūdzu, palidzi man aizmigt un vairs neredzēt nevienu sliktu sapni!”

Pabeidzis savu lūgšanu, Prodijs ierāpās

atpakaļ gultiņā. Viņa ķermenis atslāba, un viņa prāts nomierinājās. Drīz vien viņš jau bija aizmidzis.

Pienākot rītam, Prodijs pamodās no siltajiem saules stariem, kas iespīdēja pa logu. Viņš dzirdēja, kā virtuvē šķind katli, un pieceļoties uzmeklēja māmiņu. Sēlija sēdēja pie galda, ēdot kasavas pārpalikumus. Māmiņa sildīja ēdienu arī viņam.

„*Labrīt!*” māmiņa sveicināja. „Kā tu gulēji?”

„Es redzēju tik tiešām biedējošu murgu,” Prodijs atbildēja. „Taču tad es palūdzu. Debess Tēvs palīdzēja man justies droši.”

„Man žēl, ka tev bija slikts sapnītis,” māmiņa teica. Viņa cieši apskāva Prodiju, paturot apskāvienā ilgi jo ilgi. „Taču es ļoti priecājos, ka tu palūdzi. Šķiet, ka Debess Tēvs tev tik tiešām palīdzēja.”

„Viņš palīdzēja,” teica Prodijs. „Es varēju atkal aizmigt, un man vairs nebija sliktu sapņu.” Prodijs cieši apskāva māmiņu. Viņš jutās priecīgs, zinot — lai cik pārbijies viņš būtu, Debess Tēvs ir tikai vienas lūgšanas attālumā. ●

Pāršķir lappusi, lai ieraudzītu šajā stāstā minēto zēnu!